

ver, at vi tager politisk stilling, og at vi påtager os et ansvar. Det kræver, at vi politikere går forrest.

For Socialdemokraterne er ligestilling hjerteblod. Nok så mange farverige pjecer og fine skåltaler kan ikke bortforklare, at kvinder og mænd hver dag støder ind i barrierer, som ikke umiddelbart lader sig fjerne gennem oplysnings- og informationskampagner, barrierer som det glasloft, kvinderne støder på, når de forsøger at komme til tops på arbejdsmarkedet, barrierer som den modstand, mænd møder, når de beder chefen om barselorlov, barrierer, som gør, at alt for mange kvinder stadig lever i frygt for at blive overfaldet i deres eget hjem. Det er virkeligheden derude i dagens Danmark i 2005, og derfor er der brug for langt mere handling end det, som regeringen her lægger op til.

Den tredje forudsætning for, at vi kan komme videre med ligestillingen, er, at vi forstår, at ligestilling er en del af den generelle velfærdsdebat og ikke, sådan som det har været tendensen at opfatte det under denne her regering, et isoleret problem. Ligestilling handler både om mænd og om kvinder derude og derhjemme, og det handler om at forbedre forholdene for kvinder på arbejdsmarkedet og om at give mændene bedre muligheder for at være derhjemme. Det handler om tid til børn, men det handler også om tid til arbejde. Det handler om menneskesyn og om ligestyrelse, og det handler om demokrati og tryk-

hed. Er det et velfærdssamfund værdigt, at kvinder er en vare, som man kan købe? Er det et kvindesyn, som vi vil være bekendt? Kan vi som samfund være bekendt, at kvinder skal frygte at blive fyret fra jobbet i forbindelse med en graviditet? Vil vi acceptere, når fædre mister kontakten til deres børn efter en skilsmisse? Er det et moderne demokrati, at over halvdelen af befolkningen, nemlig kvinderne, er stærkt underrepræsenteret i beslutningstagningen i både erhvervslivet, i forskningsverdenen, i medierne og stadig også i politik? En statistik, som VK-regeringen i høj grad selv bidrager til ved kun at have 4 ud af 19 kvindelige ministre.

Først når vi erkender de tre punkter, nemlig at der er langt til mål, at ligestilling kræver politisk lederskab, og at ligestilling er et spørgsmål om velfærd, kan vi gøre os forhåbninger om at nå vores målsætninger.

Derfor er det vigtigt at holde fast i, at ligestilling skal indgå i arbejdet med alle grupper borgere og i alle politikområder. Vi har sådan set

også en forpligtelse til at indarbejde ligestillingsperspektivet i al vores lovgivning. Det er det, vi kalder mainstreaming. Og her må vi konstatere, at ministeren ikke har påtaget sig det ansvar, hun er forpligtet til. Jeg tænker naturligvis på kommunalreformen, hvor en undersøgelse for nylig har vist, at kun fire ud af de forslag, der udgør den samlede lovpakke, er blevet vurderet ud fra et ligestillingsperspektiv, og det er ganske enkelt ikke godt nok. Der er simpelt hen tale om en minister, der, som det ser ud, er blevet tromlet af regeringens tunge drenge og ikke har formået at træde i karakter.

Kommunalreformen er en af de største omlægninger af den offentlige sektor i nyere tid, og den ændrer den kommunale udmøntning af velfærdssamfundet markant. Og der er meget på spil for de ansatte i kommunerne og i amterne, hvor over 75 pct. er kvinder, og derfor kunne man måske godt have håbet på lidt mere end en pjece om kvinder i kommunalpolitik. Og hvis man virkelig ville gøre noget for at få kvinderne ind i kommunalpolitik, så skulle man måske se på, hvordan der kan gøres mere for at forene familieliv og arbejdsliv med et politisk liv i en kommunalbestyrelse.

Mindst lige så alvorligt er svigtet, når det gælder det nye indsatsområde, fremme af kønligestilling blandt etniske minoriteter. Socialdemokraterne hilser det velkommen, at ministeren har taget fat på problemet, men vi savner i den grad konkret lovgivning, som kan sikre, at tingene flytter sig.

Socialdemokraterne vil ikke lade det blive ved snakken, vi vil se handling. Derfor har vi fremsat en række konkrete forslag, der skal give indvandrerkvinderne en chance for et friere og et bedre liv. Vi foreslår bl.a., at kommunerne skal etablere kontakt til de mest isolerede af kvinderne, og at alle fremtidige familiesammenførte – kvinder som mænd – skal deltage i et integrationsforløb.

Den nuværende lovgivning tvinger mange familiesammenførte kvinder til at tie om vold i hjemmet, fordi de risikerer at blive udvist efter en eventuel skilsmisse. Socialdemokraterne mener ikke, at kvinderne skal straffes to gange, først af manden og så af myndighederne. Vi foreslår derfor en opblødning af reglerne, så lovgivningen hjælper og ikke straffer kvinder, der bryder med voldelige ægtemænd.

Kl. 14.15

Indsatsen over for etniske minoriteter er vigtig. Men vi skal også passe på, at det ikke bliver